

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, PhD. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci

žalobce: **T. M.**, narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Radkem Bechyně
sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem třída Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 12. 2020, č. j. KUZZL-76948/2020,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Městský úřad Uherské Hradiště, odbor správní (dále jen „správní orgán prvního stupně“) rozhodnutím ze dne 9. 10. 2020, č. j. MUUH-DSA/42461/2020/KunJ (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) zamítl dle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu

na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) jako nedůvodné námitky žalobce proti provedení záznamů bodů v jeho evidenční kartě řidiče, a tyto záznamy potvrdil. Žalovaný následně rozhodnutím ze dne 3. 12. 2020, č. j. KUZL-76948/2020 (dále jen „napadené rozhodnutí“), podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítl odvolání žalobce podané proti prvostupňovému rozhodnutí a toto rozhodnutí potvrdil.

II. Stanoviska účastníků řízení

2. Žalobce se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Namítá, že žalovaný ignoroval rozhodování jiných odvolacích orgánů ve shodných věcech a narušil tak právní jistotu a legitimní očekávání žalobce. Žalovaný ignoroval předložené důkazní prostředky. Žalovaný se měl zabývat způsobilostí jednotlivých podkladů, na základě nichž jsou zaznamenávány body. Oznámení policie o tom, že měl žalobce spáchat přestupek a že bylo vydáno rozhodnutí v příkazním řízení, není dostatečným důkazem a musí být vždy porovnáno s předmětným rozhodnutím, kterého se týká. Z přiložených rozhodnutí v blokových řízeních série HG/2014 číslo bloku G 1498901 a série GF/2013 číslo bloku F 0832677 vyplývá, že tato nesplňují dostatečnou individualizaci skutku. Není možné, aby za správnost rozhodnutí vydaném správním orgánem odpovídal přestupce. Není dostatečným popisem přestupku „*telefonování za jízdy aj.*“, „*neužil bezpečnostní pásy, nepřipoután bezp. pásem, nepřipoután BP, pásy aj.*“. Dále žalobce namítá jednotlivé nedostatky u kolonek č. 1-4, 5, 6, 7, 8 a 9-11 příkazových bloků ze dnů 14. 5. 2020 a 13. 8. 2019. Dle žalobce nejsou příkazové bloky způsobilé být podkladem pro záznam bodů do registru řidičů, neboť přestupky nejsou jako konkrétní a individualizované jednání vůbec vymezeny. Není patrné komu, kdy, kde a za jaký přestupek bylo uložena pokuta v příkazním řízení.
3. Žalovaný ve svém vyjádření odkazuje na napadené rozhodnutí a navrhuje, aby soud žalobu zamítl. Uvádí, že vzal v potaz vše, co tvořilo součást spisového materiálu, a zabýval se všemi odvolacími tvrzeními žalobce. Správní řízení probíhalo standardním a zákonným způsobem. Žalovaný není rozhodnutími jiných krajských úřadů vázán. Oznámení o uložení pokuty za přestupek v příkazním řízení je zákonným podkladem pro záznam bodů. Dle judikatury Nejvyššího správního soudu musí být oznámení doloženo i příkazovým blokem pouze tehdy, jestliže účastník řízení tvrdí, že skutek nespáchal, což není případ žalobce. Jeho námitky byly vždy plytké, nicneříkající, bezobsažné, bez jakékoliv konkretizace. Nadto správním orgánem prvního stupně bylo ověřeno, že příkazové bloky jsou po obsahové stránce v souladu s příslušnými oznámeními o uložení pokut. Z příkazových bloků je zřejmé, jakého konkrétního protiprávního jednání se žalobce dopustil, kdy a kde, kým a za co byl pokutován, přičemž skutky v nich popsány není možno zaměnit za skutky jiné. Nadto namítat nezpůsobilost pokutového bloku díky údajné nedokonalosti jeho vyplnění by nemělo být předmětem řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů. Rozhodnutí vydané v příkazním řízení nemůže být pro přestupce překvapivé, protože mu musí předcházet vyjádření jeho ochoty pokutu zaplatit, což je následně stvrzeno jeho podpisem na vyplněném příkazovém bloku.

III. Posouzení věci krajským soudem

4. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s. ř. s.“), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
5. Předně považuje zdejší soud za nutné předeslat, že *„míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod, byť i vyhovující, obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta“* (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Jelikož žalobce námitky o „nerespektování odvolacích důvodů“ a o tom, že žalovaný „zcela ignoroval předložené důkazní prostředky“ uplatňuje zcela nekonkrétně, může na ně soud reagovat taktéž pouze v obecné rovině (k souvisejícím konkrétnějším tvrzením uplatněným v jiných částech žaloby se pak soud vyjádří při posuzování důvodnosti jednotlivých žalobních bodů). Není úkolem soudu, aby blíže nespecifikovaná obecná konstatování žalobce sám rozváděl, a dotvářel tak za žalobce znění žalobních námitek.
6. Soud nepřisvědčil obecnému konstatování žalobce o tom, že by žalovaný nerefletoval odvolací důvody. Žalovaný se zabýval odvolacími námitkami, zdůvodnil své úvahy a předložil konkrétní ucelenou argumentaci oponující argumentaci žalobce. Z napadeného rozhodnutí je patrná reakce na námitky žalobce i konkrétní úvahy žalovaného. Krajskému soudu proto nic nebrání v tom, aby správnost těchto úvah věcně posoudil. Žalovaný se podle zdejšího soudu vypořádal se všemi námitkami žalobce vznesenými v odvolání, a byť neodpověděl explicitně na každé dílčí tvrzení, z odůvodnění napadeného rozhodnutí jako celku je zřejmé, proč námitky nepovažoval za důvodné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, *a contrario*) a proč shledal předmětné příkazové bloky způsobilými podklady pro provedení záznamu bodů v registru řidičů.
7. Stejně tak považuje soud za nedůvodnou povšechně vznesenou žalobní námitku o tom, že žalovaný „zcela ignoroval předložené důkazní prostředky“. Revizí správního spisu zdejší soud ověřil, že obsah prvostupňového, potažmo napadeného rozhodnutí plně odpovídá podkladům obsaženým ve správním spisu. Ostatně ani sám žalobce neupozorňuje na žádný konkrétní podklad či konkrétní navržený důkaz, který by byl správními orgány opomenut. Doplnění žalobcova odvolání ze dne 13. 11. 2020 neobsahuje, v rozporu s tvrzením žalobce, žádné přílohy ani žádné návrhy na provedení dokazování. Žalobce v doplnění odvolání toliko obecně hovořil o odvolacích řízeních vedených „Krajskými úřady Moravskoslezského kraje či Jihočeského kraje“, v souvislosti s tímto tvrzením však neuvedl žádnou konkrétní skutkovou skutečnost vztahující se k právě projednávané věci, ani nenavrhл provedení žádného důkazu. Žalovanému tedy nebyly předloženy žádné důkazní prostředky, kterými byl povinen se zabývat.
8. Odkazuje-li žalobce na rozhodovací činnost Městského úřadu Černošice, Městského úřadu Hlučín, Krajského úřadu Jihomoravského kraje, či Magistrátu města Kladna, k tomu zdejší soud uvádí, že taková rozhodnutí nemohou sama o sobě vyvrátit obsah jednotlivých

příkazových bloků, resp. jednání, kterých se žalobce dopustil. V této souvislosti neobstojí ani odkaz žalobce na kopie pokutových bloků týkajících se jiných přestupců v jiných řízeních. Ani v tomto případě žalobce neuvedl jednoznačnou skutkovou spojitost s projednávaným případem. Závěry vyplývající z rozhodnutí jiných správních úřadů ohledně způsobilosti podkladových rozhodnutí nelze bez znalosti správního spisu, resp. skutkového stavu v daných věcech, shledat jakkoli použitelnými v nyní souzené věci.

9. Jak žalovaný správně poznamenal, rozhodnutí jiných úřadů nejsou pro žalovaného závazná. Žalovanému nelze vytýkat nerespektování odvolacích důvodů či ignorování předložených důkazních prostředků spočívajících v rozhodnutích jiných správních orgánů v typově obdobných záležitostech. Na námitky žalobce ohledně odlišné rozhodovací činnosti Krajského úřadu Moravskoslezského kraje či Jihočeského kraje žalovaný reagoval na str. 8 napadeného rozhodnutí a přesvědčivým způsobem se s nimi vypořádal. Je nutno odlišovat nevypořádání námitek od nesouhlasu žalobce se způsobem, jakým byly vypořádány.
10. Soud nepřisvědčil námitce žalobce o tom, že je nesprávný argument žalovaného, že přestupce dal svým podpisem souhlas s daným druhem projednání věci a správností takového rozhodnutí. Žalobce uvádí, že za správnost rozhodnutí nemůže odpovídat přestupce, neboť po něm nelze požadovat, aby jeho znalost práva byla na takové úrovni, aby posoudil správnost rozhodnutí, upozornil na případnou nesprávnost a žádal její nápravu.
11. V projednávané věci byly všechny přestupky žalobce projednávány v příkazním řízení na místě, dle zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů. Příkazní řízení na místě je obdobou blokového řízení, které upravoval dnes již neúčinný zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích. Podle ustálené judikatury správních soudů (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2016, č. j. 2 As 183/2016-38) potvrzené usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As 21/2010-65, je blokové řízení o přestupku specifickým druhem správního řízení, jehož výsledkem je individuální správní akt, kterým se obviněný z přestupku uznává vinným a ukládá se mu povinnost zaplatit pokutu. Tímto aktem je pokutový blok, kterým se blokové řízení zároveň začíná i končí. Okamžikem podepsání pokutového bloku pachatelem přestupku nabývá toto rozhodnutí právní moci, blokové řízení tak splývá s rozhodnutím v něm vydaným. Dle uvedeného usnesení rozšířeného senátu (bod 32) *„povaha blokového řízení tedy vylučuje, aby osoba, která udělila souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení, následně [...] zpochybňovala závěry učiněné v tomto řízení a namítala, že přestupek nebyl spolehlivě zjištěn [...]“. Naopak s ohledem na zásadu vigilantibus iura (necht' si každý střeží svá práva) je nutné vycházet z toho, že obviněný z přestupku se souhlasem s uložením pokuty v blokovém řízení dobrovolně vzdal důkladnějšího zjišťování skutkového stavu věci v rámci běžného řízení o přestupku“*. Uvedené závěry platí obdobně i pro příkazní řízení na místě, resp. pro příkazové bloky dle nové právní úpravy.
12. Podmínkami přípustnosti vydání rozhodnutí v příkazním řízení podle § 91 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., je jednak spolehlivé zjištění přestupku a jednak skutečnost, že osoba, která se přestupku dopustila, je ochotna pokutu zaplatit. V případě, že by ten, kdo se dle názoru správního orgánu přestupku dopustil, nepovažoval přestupek za spolehlivě zjištěný, případně by z jiného důvodu nebyl ochoten pokutu zaplatit, bylo by třeba posuzovat otázky skutkové a právní týkající se spáchání správním orgánem tvrzeného

přestupku, a bylo by tak potřeba provádět ve věci dokazování. To by probíhalo v „běžném“ správním řízení. Zahájení takového správního řízení o přestupku je tedy fakticky v dispozici té osoby, jež se přestupku dopustila, byť je zahajuje správní orgán. Právě této osobě je dáno na výběr, zda využije svého práva na to, aby správní orgán spáchání přestupku prokazoval a aby bylo prováděno důkladnější skutkové i právní hodnocení jejího jednání. Faktická dispozice osoby obviněné z přestupku je tu tedy dána tím, že taková osoba buď 1) považuje přestupek za spolehlivě zjištěný, nehodlá o něm vést řízení, v němž by byly posuzovány jak otázky skutkové, tak otázky právní, a souhlasí se sankcí, jež je jí v blokovém řízení ukládána, nebo 2) přestupek nemá za prokázaný, nesouhlasí se zaplacením pokuty a využívá tak svého práva, jež jí nelze odeprít, na zahájení správního řízení o přestupku.

13. V tomto případě však žalobce k oběma příkazovým blokům připojil svůj podpis, čímž (v rámci své dispozice) rozhodl o projednávání přestupku v příkazním řízení na místě a nikoli v „běžném“ správním řízení. Svým podpisem tedy žalobce souhlasil s projednáváním přestupku v příkazním řízení na místě a projevil ochotu zaplatit pokutu. Rozhodnutí připojit svůj podpis bylo čistě v dispozici žalobce. Zdejší soud je toho názoru, že přirozenou reakcí toho, kdo bezpečně ví, že se přestupku nedopustil, je ihned při dané kontrole uvést skutečnosti, které by jej podezření ze spáchání přestupku zbavily (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-64). Žalobce se však proti tvrzenému porušení zákonných pravidel při kontrole policií neohradil a projednání tvrzeného přestupku v „běžném“ správním řízení nepožadoval. Nerozporoval skutečnosti tvrzené policií, nenavrhoval provedení dalších důkazů. Z důvodů výše uvedených se tak argumentace žalobce v rámci této žalobní námitky jeví jako ryze účelové tvrzení.
14. K výše uvedenému soud poznamenává, že pachatel přestupku svým podpisem příkazového bloku stvrzuje informace na bloku uvedené dle § 92 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb. Jelikož se jedná o neformální a zjednodušené řízení, neobsahuje příkazový blok, snad kromě ustanovení zákona (které si lze snadno ověřit), žádné informace, které by zásadně ztěžovaly pachateli přestupku pochopení jeho obsahu a důsledků.
15. Soud předesílá, že v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zákona o silničním provozu) je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 zákona o silničním provozu, z něhož plynou skutečnosti rozhodné pro provedení záznamu), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému hodnocení jednání obsaženému v příloze k citovanému zákonu.
16. Zdejší soud dává žalobci za pravdu v tom, že v řízení o námitkách nelze bez dalšího vycházet pouze z oznámení policie o spáchání přestupku a vydání rozhodnutí v příkazním řízení na místě, tak tomu však v daném případě ani nebylo. Ze správního spisu je zřejmé, že si správní orgán prvního stupně na základě žalobcem podaných námitek proti záznamu bodů vyžádal od příslušných správních orgánů k předmětným přestupkům kopie příkazových bloků, shromážděné podklady následně porovnal s oznámeními o uložení pokuty v příkazním řízení (srov. str. 2 a 3 prvostupňového rozhodnutí) a svoje zjištění přezkoumatelným způsobem vtělil do odůvodnění prvostupňového rozhodnutí.

17. Snaží-li se snad žalobce svou žalobní argumentací namítat, že správní orgány v posuzované věci postupovaly v rozporu s ustálenou praxí jiných správních orgánů, jelikož se nezabývaly způsobilostí jednotlivých rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení pro záznam bodů, zdejší soud uvádí, že takové žalobní tvrzení nemůže obstát, neboť obsah správního spisu vypovídá o opaku. Správní orgány obou stupňů se způsobilostí jednotlivých rozhodnutí o uložení pokuty pro záznam bodů řádně zabývaly, avšak dospěly na rozdíl od žalobce shodně k závěru, že popisy přestupkových jednání na pokutových blocích jsou vyplněny řádně a jsou dostatečným podkladem pro ověření oznámení o uložení pokuty v příkazním řízení.
18. K výše uvedenému zdejší soud podotýká, že správní orgány jsou povinny zabývat se způsobilostí jednotlivých rozhodnutí o uložení pokuty v příkazním řízení pro záznam bodů do registru řidičů, nikoli však již jejich správností, jak potvrdil rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44. Dle citovaného rozsudku správní orgán v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci). Rovněž v rozsudku ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013-16, Nejvyšší správní soud potvrdil, že v řízení o námitkách proti záznamu bodů do registru řidičů nelze přezkoumávat skutkový stav a právní kvalifikaci přestupku vyplývající z příkazového bloku.
19. Před vypořádáním dalších žalobních bodů musí soud konstatovat, že žalobce v rámci námitek proti jednotlivým pokutovým blokům nijak nereaguje na vypořádání odvolacích námitek v žalobou napadeném rozhodnutí. Soud na tomto místě odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2007, č. j. 8 Afs 55/2005-74, dle kterého *„uvedení konkrétních žalobních námitek nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání, či snad pouhým odkazem na takové podání (jak do značné míry učinil stěžovatel) již proto, že odvolací námitky směřovaly proti jinému rozhodnutí (proti rozhodnutí správce daně), než které bylo předmětem přezkumu krajským soudem (rozhodnutí žalovaného). Žalobce je povinen jím spatřované důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí správního orgánu v žalobě explicitně uvést a vymezit tak rozsah soudní kontroly správního rozhodnutí (srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 17. 2. 1995, čj. 6 A 15/94-39, SP č. 136).“* Je vhodné připomenout, že citované rozhodnutí je součástí konstantních požadavků Nejvyššího správního soudu na vymezení rozsahu přezkumu, který je realizován v řízení před správními soudy (srov. z poslední doby např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 8. 2019, č. j. 1 Afs 75/2019-34, ev. ze dne 9. 7. 2019, č. j. 7 Afs 161/2018-28, a další).
20. Příkazový blok (§ 92 zákona č. 250/2016 Sb.) není způsobilým podkladem pro záznam bodů do registru řidičů pouze tehdy, není-li na něm přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen. Nejvyšší správní soud konstantně judikuje, že s ohledem na specifičnost blokového (příkazního) řízení nelze posuzovat obsah pokutového (příkazového) bloku s rigidní přísností (srov. např. rozsudek ze dne 23. 11. 2015, č. j. 6 As 191/2015-41). *„Při zohlednění specifik blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena [...]. V určitých případech se proto lze spokojit i s pouhým uvedením odkazu na ustanovení zákona o silničním provozu, [jedná-li se] o odkaz na dostatečně*

konkrétní ustanovení zákonů ve spojení s dalšími údaji, které ve svém souhrnu skutek stěžovatele dostatečně konkrétně popisují.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012-20). Obdobně Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 16. 5. 2013, č. j. 4 As 8/2013-27 uvedl, že „je zřejmé, že popis přestupku stěžovatele na pokutových blocích byl s ohledem na méně formální povahu blokového řízení a praktické důvody (velikost pokutového bloku, časové omezení, terénní podmínky) zestručněn a uveden v hovorové formě. Podstatné však je, že ze slovního popisu přestupku ve spojení s relevantním ustanovením zákona o přestupcích a zákona o provozu na pozemních komunikacích je zcela nepochybné, jakého jednání (přestupku) se stěžovatel dopustil“. Uvedení přesného místa spáchání přestupku přitom není z pohledu způsobilosti příkazového bloku pro provedení záznamu bodů v registru řidičů zpravidla podstatné. Je nutno zopakovat, že při provádění záznamu (či soudním přezkumu rozhodnutí o námitkách) již není zkoumáno, zda se řidič daného přestupku skutečně dopustil, proto není ani rozhodné, zda se jej dopustil v místě, kde se jej vůbec dopustit mohl (zda například vůbec šlo o pozemní komunikaci). Pokud řidič souhlasí s rozhodnutím věci v příkazním řízení, podpisem bloku souhlasí se skutkovými zjištěními i právní kvalifikací, které jsou v něm obsaženy. Místo spáchání přestupku má pro záznam bodů význam pouze tehdy, závisí-li na něm počet zaznamenávaných bodů. Například v případě překročení rychlosti musí být z pokutového bloku zřejmé, zda ke spáchání přestupku došlo v obci či mimo obec (uvedení či neuvedení ulice či GPS souřadnic již ale nemá na záznam bodů v registru řidičů vliv). I v případě, že by některý údaj chyběl, ale z celku by vyplývaly ostatní důležité okolnosti, nevyvolalo by to jeho nezpůsobilost být podkladem. Ani to však není případ žalobce. Zdejší soud je toho názoru, že na předmětných příkazových blocích jsou všechny zákonem stanovené a předtištěné údaje přesvědčivým způsobem vyplněny a jsou tak způsobilým podkladem pro záznam bodů.

21. Soud se ztotožňuje se závěry žalovaného, že z příkazových bloků musí být v souladu s § 92 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb. patrné (mimo jiné) následující: jméno a příjmení obviněného; datum jeho narození; adresa místa trvalého pobytu; podpis obviněného; popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání nebo v případě záruky za splnění povinnosti popis skutkových zjištění; právní kvalifikace skutku včetně formy zavinění a ustanovení právního předpisu, na jehož základě je povinnost ukládána; datum a místo vydání příkazového bloku.
22. Žalobce ve své žalobě brojí proti způsobu označení popisu skutku a porušených zákonů v jednotlivých blocích. Namítá nejednoznačné uvedení osoby přestupce, doby spáchání přestupku, místa spáchání přestupku, popisu skutku, právní kvalifikace, formy zavinění, výše uložené sankce, data a místa vydání daného rozhodnutí, osoby oprávněné rozhodnutí vydat, podpisu účastníka.
23. Z příkazového bloku č. C1126929, série AC/2017, týkajícího se jednání žalobce ze dne 13. 8. 2019, vyplývá, že žalobci byla uložena pokuta ve výši 300 Kč za přestupek dle § „125c/1k zák. č. 361/2000 Sb“. V kolonce „Popis skutku – čas, místo, způsob spáchání“ je uvedeno „Dne 13. 8. 2019 v 8:15 hod, Veselý n/M, Ostrožská, řidič vozidla RZ X nebyl za jízdy připoután bezp. pásem. Lékařské potvrzení nevlastní. § 6/1a z. č. 361/2000 Sb.“. Jako forma zavinění je v kolonce „Forma zavinění“ označena „nedbalost“.
24. Z příkazového bloku č. B1090650, série AB/2017, týkajícího se jednání žalobce ze dne 14. 5. 2020, vyplývá, že žalobci byla uložena pokuta ve výši 1000 Kč za přestupek dle § „125c/1 f 4 zák. č. 361/2000 Sb“. V kolonce „Popis skutku – čas, místo, způsob spáchání“ je

uvedeno „14:54 hod. 14. 5. 2020 Blatnice pod Sv. Antonínkem 333 X. Překročení rychlosti v obci R 50/71/68 km/h § 18/4 zč 361/2000 Sb.“. Jako forma zavinění je v kolonce „Forma zavinění“ uvedena „nedbalost“.

25. Na obou příkazových blocích je žalobce jakožto přestupce, resp. obviněný jednoznačně identifikován, a to jménem, příjmením, datem narození, adresou místa pobytu, číslem řidičského průkazu, případně číslem občanského průkazu. Stejně tak je z každého bloku jednoznačně seznatelné místo a datum jeho vydání, stejně jako jméno, případně služební číslo oprávněné úřední osoby blok vydávající, její podpis a podpis žalobce. Z žádného z příkazových bloků tedy nemůže vyvstat pochybnost o tom, s kým bylo příkazní řízení na místě vedeno a komu byla pokuta uložena. Stejně tak nemůže být pochyb o identifikaci oprávněné úřední osoby, neboť ta byla v každém z předmětných případů označena konkrétním služebním číslem. Stejně tak u všech příkazových bloků je jednoznačně uvedena forma zavinění, a to způsobem „nehodící se škrtněte“. Na provedeném označení formy zavinění neshledává zdejší soud na rozdíl od žalobce žádnou nepřezkoumatelnost.
26. Soud je přesvědčen, že správní orgány ve všech výše zmiňovaných případech použily zcela dostačující, přesnou a zákonu plně odpovídající formulaci skutku včetně uvedení data a času spáchání přestupkového jednání a včetně odkazu na příslušné zákonné ustanovení. Ze skutkových vět je naprosto zjevné, že žalobce jako řidič porušil povinnost stanovenou v § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, tedy být za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, pokud jím je sedadlo povinně vybaveno podle zvláštního právního předpisu a že žalobce porušil povinnost nepřekračovat v obci nevyšší povolenou rychlost 50 km/h stanovenou v § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Oba bloky výstižně a jednoznačně popisují okolnosti rozhodné pro závěr o spáchání přestupků, a to plně v souladu se zněním zákonem stanovených skutkových podstat. Ke všem specifikovaným případům je pak možno k námitkám žalobce též konstatovat, že dostatečným a jednoznačným způsobem, a to zejména s ohledem na povahu předmětných přestupků, jsou v dotčených blocích specifikována i místa jejich spáchání. Zkratka názvu obce ve znění „Veselí n/M“ je dle názoru zdejšího soudu zcela srozumitelná, nezaměnitelná a nevyvolává žádné pochybnosti o tom, že žalobce spáchal předmětný přestupek ve městě Veselí nad Moravou. Pro označení místa spáchání přestupku je v daných případech zcela dostačující i toliko uvedení ulice (tj. „Ostrožská“), není třeba ji blíže vymezovat např. kilometráží, neboť toto místo je s ohledem na charakter přestupku (je nutno vzít v úvahu, že nepřipoutání řidiče bezpečnostním pásem není jednorázovým přestupkem spáchaným pouze na jednom konkrétním místě, neboť vozidlo se při jízdě pohybuje) dostatečně přesně určeno již uvedením názvu ulice.
27. Oba bloky též obsahují zcela srozumitelné a pochopitelné vymezení použité právní kvalifikace. Na rozdíl od žalobce má zdejší soud za to, že provedený zápis poskytuje jednoznačný odkaz na právní kvalifikaci protiprávního jednání. To, že jako členění právních ustanovení bylo použito lomítko nebo jen mezera na místo označení „odst.“, „písm.“, „bod“, jasně vypovídá o neformální povaze příkazového řízení na místě, často vedeného v improvizovaných podmínkách. Nelze proto po úřední osobě požadovat, aby striktně dodržovala úplné či zkrácené citace právního předpisu, jak jsou běžně užívány v písemném styku.
28. Použitý popis skutku ani jeho právní kvalifikace dle názoru zdejšího soudu nemohou vzbuzovat v žalobci žádné pochybnosti o tom, jaký přestupek spáchal.

29. Stejně tak ani z jednoho bloku nevystává apriorní pochybnost o věcné příslušnosti orgánu, jenž ten který blok vydal. Za místa spáchání přestupků jsou uvedeny pozemní komunikace, nikoli soukromé pozemky. Z toho důvodu je dána působnost Policie České republiky (§ 79a, § 124 zákona o silničním provozu).
30. Nutno podotknout, že žalobce v průběhu řízení před správními orgány, ani v řízení před soudem netvrdil, že by se toho kterého jednání nedopustil. Brojil vždy obecnými námitkami toliko do formálních náležitostí podkladových rozhodnutí, často převzatými z obdobných žalob adresovaných soudu, aniž by námitky zasadil do konkrétních skutkových okolností svého případu, popřípadě argumentoval nedostatečností takových popisů skutků, které nebyly obsaženy v předmětných příkazových blocích. Stejně tak z odkazů žalobce na pokutové bloky č. G1498901, F0832677 a C1404971 není zřejmá žádná spojitost s právě projednávanou věcí.
31. Ostatní argumentace žalobce týkající se důvodů, pro které nepovažuje rozhodnutí vydané v příkazním řízení za způsobilý podklad pro záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče, je veskrze obecná, použitelná pro jakékoliv případy, jejichž předmětem by bylo projednávání zmiňovaného přestupkového jednání. Takováto tvrzení obecného charakteru bez upřesnění, které konkrétní náležitosti v konkrétním případě konkrétního přestupku chybí, jsou tvrzeními z povahy věci nedůvodnými.
32. Soud se ztotožnil se závěrem správních orgánů o způsobilosti předmětných příkazových bloků k záznamu bodů do karty řidiče žalobce a žalobní námitku, kterou žalobce zpochybnil způsobilost podkladů pro záznam bodů, resp. o tom, že způsobilost podkladů nebyla správními orgány posouzena, shledal nedůvodnou.
33. Důkazy navržené žalobcem, které nejsou součástí správního spisu (rozhodnutí Městského úřadu Černošice ze dne 26. 3. 2019, č. j. MUCE 20786/2019 SO, rozhodnutí Městského úřadu Hlučín ze dne 6. 1. 2020, č. j. HLUC/00590/2020/OD/Vo, rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje ze dne 13. 2. 2020, č. j. KUJCK-24343/2020, rozhodnutí Magistrátu města Kladna ze dne 18. 3. 2019, č. j. ŘP/741/19-16/Ka; pokutové bloky č. C 1404971, G1498901, F0832677) krajský soud pro nadbytečnost neprováděl, neboť by nemohly přispět k dalšímu objasnění skutkového stavu věci. Pro posouzení věci byl rozhodný obsah správního spisu, zejména pak obsah jednotlivých příkazních bloků.

IV. Shrnutí a náklady řízení

34. Ve světle výše uvedeného zdejší soud uzavírá, že správní orgány postupovaly v mezích své přezkumné působnosti a v souladu s výše uvedeným omezením plynoucím z povahy řízení se též dostatečným a přezkoumatelným způsobem vypořádaly se vznesenými námitkami žalobce proti provedeným záznamům bodů. Závěr správních orgánů o způsobilosti předmětných příkazových bloků k záznamu bodů do karty řidiče žalobce je dle zdejšího soudu zcela v souladu se zákonem a judikaturou. Všechny předmětné příkazové bloky jsou vyplněny čitelně a srozumitelně, osoba přestupce je v každém z nich řádně identifikována, spáchaná jednání jsou popsána sice stručným, ale zároveň jednoznačným a individualizovaným způsobem, a to jak uvedením skutkových okolností (včetně přesného popisu místa a doby spáchání přestupkového jednání), tak odkazem na příslušná ustanovení zákona. Všechny předmětné příkazové bloky jsou též podepsány žalobcem jakožto přestupcem. Zdejší soud proto neshledal žalobu důvodnou, v důsledku čehož ji ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

35. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 15. prosince 2021

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu